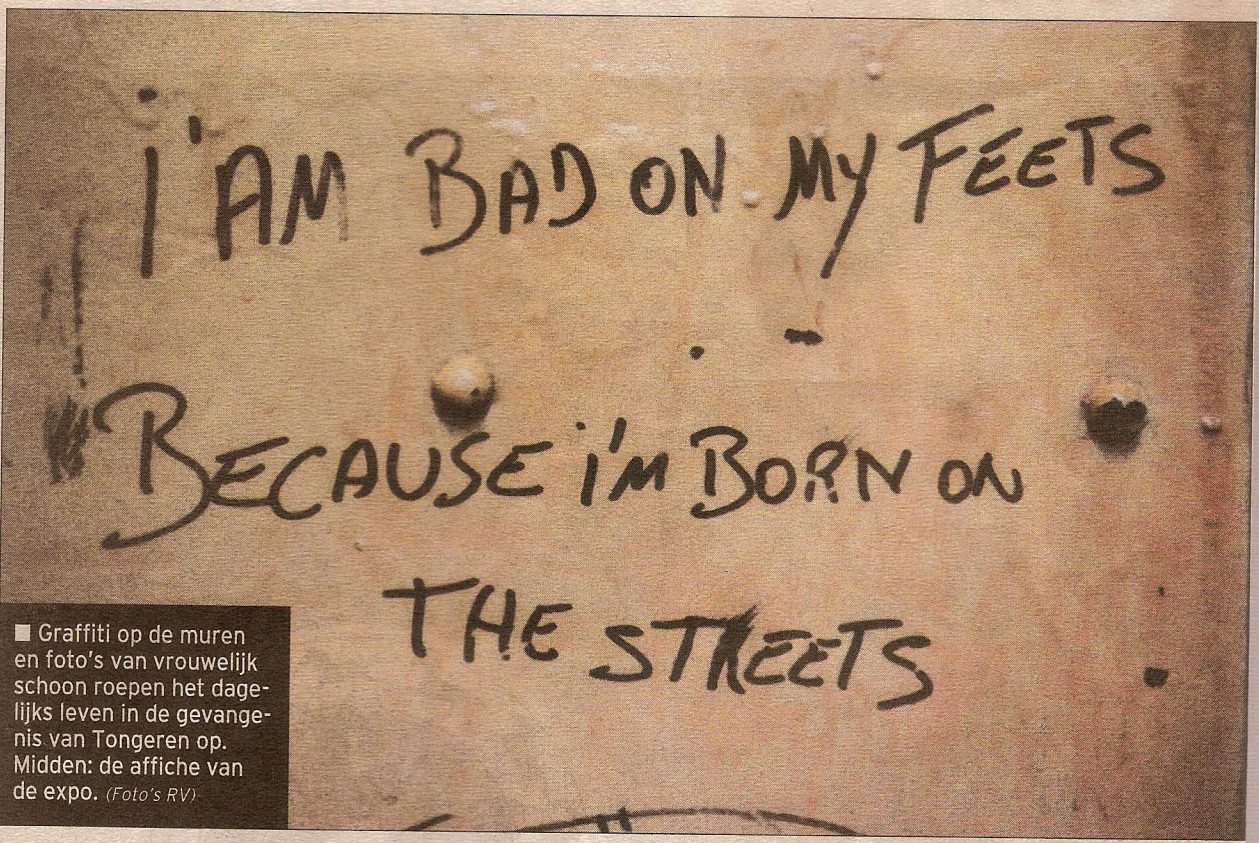

16343
5FOO

AWB

■ Graffiti op de muren en foto's van vrouwelijk schoon roepen het dagelijks leven in de gevangenis van Tongeren op. Midden: de affiche van de expo. (Foto's RV)

TENTOONSTELLING OVER LEVEN IN DE

Vogeltje, gij

TONGEREN
Van onze medewerker

Peter Dupont

‘Ik leef nog, jullie stomme klootzakken.’ De celmuren in het Tongerse arresthuis getuigen van decennia wrok, hoop, spijt en woede in cyrillische, Arabische en Latijnse letters. De gevangenis dateert van 1844 en diende tot 2 april van vorig jaar als opvangplek voor negentig gevangenen die wachtten op hun vonnis. Samen met het ‘klein gevang’ in Hasselt moest Tongeren echter de deuren sluiten voor de hypermoderne nor Concentraz in Hasselt. Voor het Provinciaal Gallo-Romeins Museum werd het morgise arresthuis de locatie om de volgende twee jaar zijn museumob-

jecten te tonen. Het museum wordt immers verbouwd. Om de verhuis op een aparte manier aan te kondigen loopt van 1 tot en met 17 april de tentoonstelling *Het leven achter de tralies*. De best beveiligde expo van het land focust op het gevoelsleven van de *inmates*.

De Franse filosoof Michel Foucault schreef in zijn werk *Surveiller et punir*: ‘Oorspronkelijk een strafhuis, werd de moderne gevangenis een verbeterhuis.’ De gevangenis van Tongeren was de eerste in België waar dat principe werd toegepast en de beklagden individueel werden opgesloten. Onder het motto ‘leven als een monnik leidt tot berouw en inkeer’. Na de Tweede Wereldoorlog won pragmatisme het van idealisme en bevolkten negentig gedetineerden de 37 Ton-

gerse cellen. De meesten in afwachting van hun proces. De tentoonstelling wil de bezoeker een duik laten nemen in de tumultueuze gevoelswereld van de gevangenen. Via geluidsmateriaal van het gevangenisleven en originele documenten die de geschiedenis van de gevangenis uit de doeken doen. In opdracht van de provincie Limburg namen twee journalisten van *Het Belang van Limburg* net voor de definitieve sluiting interviews af met de gevangenen en hun bewakers. Flarden van die gesprekken klinken in de claustrofobische gangen en cellen van het gebouw. Ze tekenen treffend het failliet van een gevangenisstelsel gebaseerd op een mank beeld van mens en misdaad. De complete eenzaamheid ook van mensen die 22 uur op

24 met drie in bij 2,5 meter chaos en de pijn zegt Pierre, die op zijn vrouw me spijt.”

Fotografe Lijverde het sobrio visuele stuk Limburg verz het dagelijks Grafisch ontwerp mocht tentoonstellingsmouw schudden zo in dat voelens van c spijt, smart, v frustratie voerbaar worden g bezoeker op ee duidelijk dat

Heet van de tong